Quatre vides joves

Per PepMaria el dc., 13/06/2012 - 09:00

Quatre vides jovesDivendres 1 de juny cap a la una del migdia quatre amigues que viatjaven juntes en cotxe varen sofrir un accident de circulació a prop de Vilafranca del Penedès i varen morir a l'acte. L'Alejandra, la Claudia, la Julia i la Paula tenien 18 anys i havien acabat els exàmens finals de 1r d'ESADE.Dos dies més tard, el dia de llur funeral, Pilar Rahola va publicar un article a La Vanguardia titulat "Quatre vides joves". Reproduïm aquí alguns paràgrafs d'aquell article i els comentem.Una especial invitació a pregar per aquestes quatre vides joves i per les vides dels seus familiars i amics.....Alejandra Jané, 18 anysPaula Jover, 18 anysClaudia Peces, 18 anysJulia Velasco, 18 anysAlumnes de 1r de BBA a ESADE.Mortes en accident de circulació l'1 de juny de 2012. "(...) Quatre àngels de llum, amb les seves il·lusions, les seves lluites, els seus somnis, tot avortat en un cruel i fugaç moment. Com se suporta un dolor tan agut?Penso en els seus pares, en els seus germans, en els seus avis, en tots aquells que les van estimar, i els identifico amb el herois. No hi ha més gran heroïcitat que la d'un ésser humà suportant un dolor tan agut.Sé, per l'experiència d'amics que han patit pèrdues semblants, que l'amor és un llenguatge capaç de fer miracles, i un d'ells és el de convertir la pèrdua en memòria, l'absència física en delicada presència. Aprendran a trobar-se amb les seves filles en una altra esfera dels sentiments, potser en un altre lloc, ara insospitat, de l'ànima. I serà aleshores quan hauran triomfat sobre la mort.Però abans d'arribar a aquest punt... quina llarga nit els espera! I asseguda aquí, intentant escriure una cosa semblant a una abraçada, la seva nit se m'apropa i m'espanta, com si només fos el que sóc, una simple mare intentant protegir sempre els meus fills.(...) Des d'aquest racó humil, sisplau, rebin el meu sentit condol."Pilar Rahola "Quatre vides joves" *La Vanguàrdia* 3 de juny de 2012, p.35 "Triomfar sobre la mort". Perquè la derrota que la mort infligeix és que transmuta el nom i els records de la persona estimada de font de goig a font de dolor. I la "llarga nit" té una alba en el final del dolor. En aconseguir que aquest noms, pronunciats per atzar en qualsevol moment, no sonin a les orelles dels seus com una fiblada. En aconseguir que un record aparegut inesperadament enfosqueixi la resta de la jornada.Per això, cal "aprendre a trobar-se amb la filla en un altre lloc, ara insospitat, de l'ànima". Buscar amb paciència, amb cura i sensibilitat, amb errors i ferides, aquell racó de l'ànima on la filla els espera. Sense tenir vergonya de fer el que el cor els demana: parlar a l'Alejandra, la Paula, la Claudia i la Julia malgrat no tenir-les davant dels ulls. Dir-los que les enyorem, compartir amb elles les ferides i la desesperança. Sobreposant-se al ridícul de creure que parles amb la paret, o que parles sol. I és que el cor del poeta Antonio Machado va vèncer aquest ridícul:"Converso con el hombre que siempre va conmigoQuien habla solo espera hablar a Dios un día."Qui parla sol amb l'Alejandra, la Paula, la Claudia i la Julia, espera parlar amb elles un dia. I, com diu Rahola, l' "absència física" esdevindrà "delicada presència". I "serà aleshores que hauran triomfat sobre la mort".A part del diàleg interior, hi ha un altre lloc on trobar-se amb l'Alejandra, la Paula, la Claudia i la Julia. És a fora, perquè també hi són. En efecte, aquestes quatre vides joves tenien "il·lusions, lluites i somnis". Les trobarem també fent realitat aquestes il·lusions, lluites i somnis. Convertint-les en les nostres il·lusions, lluites i somnis. Adoptant-les, com qui adopta un fill més. Al cementiri jesuïta de Kimwenza, als afores de Kinshasa, hi ha la tomba d'un jove jesuïta belga que va marxar de missioner al Congo Belga a principis del segle XX. Al cap de pocs dies d'arribar va morir, qui sap si de la malària o d'alguna altra de les malalties que s'emportaven tan joves la majoria d'europeus i europees que arribaven en aquell país. Els seus pares, en saber-ho des de Bèlgica, es van entristir profundament, en part perquè van pensar que el seu fill no havia pogut donar al poble del Congo allò que hi havia anat a donar. Per això van decidir fundar una escola en aquell país i van recolzar-la mentre van viure. Aquesta escola "va triomfar sobre la mort" al Congo perquè va donar vida i formació a molts infants; però també va ajudar els pares del jove jesuïta a triomfar sobre la mort del seu fill. Volem trobar-nos amb elles *aquí*: ens costa acceptar que han marxat. Però podem trobar-nos amb elles *allà*, "en un lloc insospitat de l'ànima", per mitjà del diàleg interior i de la realització dels seus ideals. Jo crec que *allà*, en aquest lloc de l'ànima del qual parla Pilar Rahola, hi habita l'Esperit de Déu. I des d'allà, on ja no hi ha plors ni dolor, ens criden i ens esperen, amb el somriure de sempre als llavis, l'Alejandra, la Paula, la Claudia i la Julia. "Des d'aquest racó humil, sisplau, rebin el meu sentit condol".Pep Mària SJ